

Na nejbližší zapomínáme nejsnadněji

Když František mířil s oslíkem k městu, bylo odpoledne. „Prkna na jesle máme, pytel slámy také, první hosty už jsem pozval, osla stačí vzít s sebou, ještě pastýři a vůl chybí...“ přemýšlel František nahlas a rázoval si to dolů, jak nejrychleji uměl. Oslík s ním snadno držel krok. Pytel slámy nebyl žádný náklad! „Já, hlava dřává! Počítám s tebou a ani jsem se tě nezeptal.“ obrátil se František na oslíka. „Půjdeš do skal oslavit Vánoce se námi?“ zeptal se František oslíka. Oslík zakýval ušima. „Bude mi ctí,“ odpověděl František za něj a smekl před zvířetem neviditelný klobouk.

Ale to už stáli před Giovanniho domem. „Nikoho, kdo má ve chlévě vola, neznám,“ řekl Giovanni, když vedli s Františkem oslíka do stáje. „Všechnu práci na poli tady dělají koně. Snad jen ten mrzutý sedlák z posledního dvora na druhé straně skal jednoho má. Jeho pole jsou plná kamení. Ale bude těžké se s ním dát do řeči. Je umíněný jako jeho vůl.“ „A bylo by dobré pozvat i pastýře. Ale ti už odešli na jiné pastviny. A pak ještě pozvat lidi z města a děti!“ řekl František. „Zítra se vydám za tím sedlákem na druhou stranu hor, jestli nám půjčí vola,“ prohlásil Giovanni. „Ještě toho musíme hodně zařídit, ale neboj se. Nejsme na to sami. Bůh nám pomáhá!“ řekl ještě František, než vykročil do mrazivé noci ke skalám. Giovanni zavedl oslíka do chléva a nasypal mu do žlabu hrstku rozemletého zrní. Byla to výplata za celý den práce, ale to mu nevadilo. Oslík byl totiž opravdu poctěn Františkovým osobním pozváním na vánoční oslavu.